

Tóth Gabriella (Toga):

Kockás takaró

Víz és föld.
Mi kell még?
A lazúr ég,
a szőlőben fénylő napsugár,
a bíbor, a szivárvány?
A repce sárga hullámain
ring a szél,
búza, árpa, rozs,
mint kockás takaró,
óvó, altató,
nyugtatja lelkünk.
A fénykép fakó.
A vetés, a szántó,
a part, kecses sarló,
ível a dombokon,
míg a láng, a tűz,
a közel, s távol
kimért, hideg.
Vár e táj, ha fáj
a jeges lehelet,
ha kivet a puszta,
s poros szöveten
nyomot sző
a láthatatlan erő,
ha keselyű karma tép,
beteg a máj, a lép,
és a szív
zord zörej csupán.
Less be a parti fák közé,
halld, hogy dalol a fény
nyári alkonyon,
míg kócos hullámon szalad,
s a parti fövény ropog talpad alatt!
Sík a tér, vagy a lankák lágy ölén
ledér otthon-álmod vár.
Hazaértél.